

Sentencja

Artykuły 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w świetle art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie przyznaje skutku zawieszającego z mocy prawa skardze wniesionej przez obywatela państwa trzeciego na decyzję nakazującą powrót w rozumieniu art. 3 pkt 4 wspomnianej dyrektywy, która to decyzja została wydana wobec niego w następstwie cofnięcia mu przez właściwy organ statusu uchodźcy na podstawie art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, i w związku z tym tymczasowego prawa do pobytu oraz do zapewnienia zaspokojenia podstawowych potrzeb do chwili wydania orzeczenia w przedmiocie tej skargi w wyjątkowym przypadku, w którym obywatel ten, cierpiący na poważną chorobę, może wskutek wykonania tej decyzji zostać narażony na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia. W tych ramach sąd krajowy rozpatrujący spór, którego rozstrzygnięcie jest związane z ewentualnym skutkiem zawieszającym decyzji nakazującej powrót, powinien uznać, że skarga wniesiona na tę decyzję wywołuje z mocy prawa skutek zawieszający, o ile skarga ta zawiera argumentację, która nie wydaje się oczywiście bezpodstawną i która ma na celu wykazanie, iż wykonanie tej decyzji naraziłoby obywatela państwa trzeciego na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 6 października 2020 r. w sprawie T-180/20, Sharpston / Rada i Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich, wniesione w dniu 16 grudnia 2020 r. przez Eleanor Sharpston

(Sprawa C-684/20 P)

(2021/C 310/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Eleanor Sharpston (przedstawiciele: N. Forwood, Barrister-at-Law, J. Robb, Barrister, J. Flynn QC i H. Mercer QC)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (pierwsza izba) postanowił że odwołanie zostaje odrzucone jako w części oczywiście niedopuszczalne i oddalone jako w części oczywiście bezzasadne oraz że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 6 października 2020 r. w sprawie T-550/20, Sharpston / Rada i Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich, wniesione w dniu 16 grudnia 2020 r. przez Eleanor Sharpston

(Sprawa C-685/20 P)

(2021/C 310/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Eleanor Sharpston (przedstawiciele: N. Forwood, Barrister-at-Law, J. Robb, Barrister, J. Flynn QC i H. Mercer QC)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (pierwsza izba) postanowił że odwołanie zostaje odrzucone jako w części oczywiście niedopuszczalne i oddalone jako w części oczywiście bezzasadne oraz że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Nysie (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r. – Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) przeciwko AP

(Sprawa C-699/20)

(2021/C 310/12)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Nysie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Strona pozwana: AP

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2021 r. Trybunał (szósta izba) uznał wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sąd Rejonowy w Nysie, II Wydział Karny (Polska), za oczywiście niedopuszczalny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 4 maja 2021 r. – VA / Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawa C-283/21)

(2021/C 310/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VA

Strona pozwana: Deutsche Rentenversicherung Bund

Uczestnik postępowania: RB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy przyjąć, że ustawodawstwo niderlandzkie – jako ustawodawstwo państwa właściwego na podstawie tytułu II rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ – uwzględni okresy przeznaczone na wychowywanie dziecka w rozumieniu art. 44 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 987/2009⁽²⁾ w ten sposób, że okresy przeznaczone na wychowywanie dziecka w Niemczech powodują powstanie prawa do świadczeń emerytalno-rentowych po prostu jako okresy zamieszkiwania?